

Manualbasert undervisning

Vi ønsker mer tid til fordypning og refleksjon i profesjonsstudiet. Diskusjonen om vår rolle og stilling i samfunnet må gjennomsyre hele vår utdannelse.

TEKST

Cecilie Benneche

Mari Rygh DeFlon

Anne Marie Frøkedal

Mari Helgevold

Ingrid B. Neteland

PUBLISERT 5. januar 2010

DEBATT: PROFESJONSSTUDIET

Reidulf G. Watten kritiserte den nye opptaksordningen ved profesjonsstudiet i Oslo i oktobernummeret. I novembernummeret presiserte instituttleder Siri Gullestad at ordningene vil fremme bedre integrering av klinikk og ferdighetsopplæring. Studenter etterlyser her mer refleksjon i studiet.

Instituttleder Siri Gullestad presiserer i novembernummeret at instituttets mål om bedre integrering av klinikk og ferdighetsopplæring er oppnådd ved den nye opptaksordningen. Vi er enige med instituttlederen i at det sentrale spørsmålet er programmets *innhold*, men dette dreier seg om mer enn hvilke fag det undervises i. Som studenter halvveis i studieløpet finner vi det interessant at professor i klinisk psykologi Siri Gullestad i et intervju i samme nummer (side 1088–1089) sammenligner sin egen studietid med vårt studieløp, og undrer seg over om det nå er for mye obligatorisk undervisning. Det er nettopp tilfellet.

Skolepreget hverdag

Hvis obligatorisk undervisning skal kunne forsvares ved et universitet, må den være svært god. Det opplever vi sjelden at den er. Gullestad peker på viktigheten av «internalisering av begreper og forståelsesmåter, faget må bli ens eget». Vi kunne ikke vært mer enige. Men dessverre opplever vi en skolepreget hverdag med manglende mulighet til fordypning og refleksjon.

Vi støtter instituttlederens ønske om tid og anledning til refleksjon, og mener det er essensielt at denne holdningen gjennomsyrer studieløpet vårt. I dag tvinges vi til å

bruke tid på prosjekter som i beste fall kan beskrives som manualbasert undervisning. Vi er assistenter som gang på gang skal legge frem «våre» forskningsresultat ved hjelp av PowerPoint. Billig for instituttet, og lærerikt de første gangene. Men levende undervisning er det ikke. Vi ønsker å studere underteksten! Vi mener som Gullestad at vi må øve oss i å bruke oss selv som instrument gjennom evne til åpenhet og det å se egne begrensninger. Men det vi blir opplært i, er å tenke og evaluere i form av nytteverdi (lage presentasjon, bestå eksamen).

Mer refleksjon

Hvis vi som psykologer skal evne å gå inn som myndige entreprenører i psykisk helsevesen slik førsteamanuensis Anne-Kari Torgalsbøen mener er essensielt (Tidsskriftet nr. 7, 2009), må vi gis en utdanning som fra starten av er et universitet verdig. Det må legges til rette for diskusjon innenfor ethvert fagområde. Vi må tidlig debattere helsevesenet som system, slik at vi har en fagidentitet å møte den medisinske modellen med. Svært mange av oss arbeider som miljøarbeidere og -terapeuter gjennom hele studieløpet. Og vi formes fort av det systemet vi møter.

Vi ønsker oss forelesere som presenterer sitt ståsted og inviterer oss til diskusjon, det holder ikke med 5 poeng på 6. semester i et så viktig fag som «perspektiver på psykologien». Diskusjonen om vår rolle og stilling i samfunnet må prege hele vår utdanning hvis vi ikke skal uteksamineres som det Torgalsbøen kaller en supplementsprofesjon. Som kommende psykologer ønsker vi å ta både de faglige diskusjonene og det harde arbeidet med å gå i oss selv for å oppdage blinde flekker. Instituttet kan legge til rette for dette med faglig innhold og vilje til pågående og inngående refleksjon. Hele veien. Vi håper at vi har instituttleder Gullestad med oss i dette ønsket.

cecibenne@yahoo.no

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 47, nummer 1, 2010, side

TEKST

Cecilie Benneche, Psykolog i privatpraksis

Mari Rygh DeFlon

Anne Marie Frøkedal

Mari Helgevold

Ingrid B. Neteland